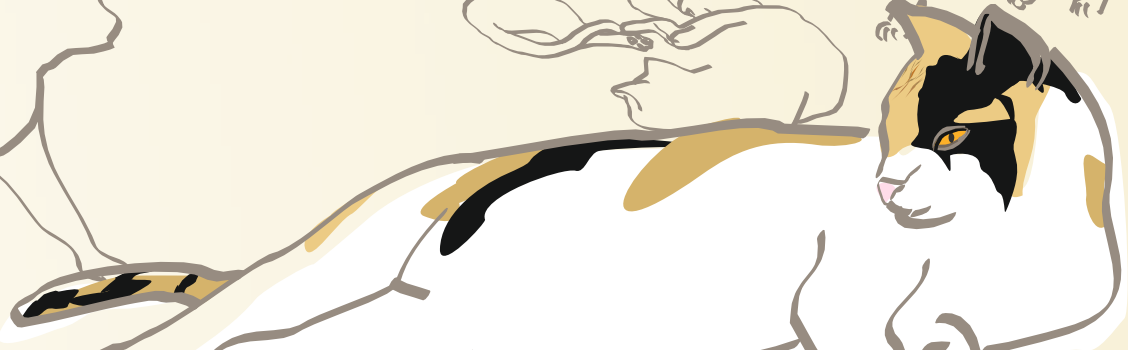
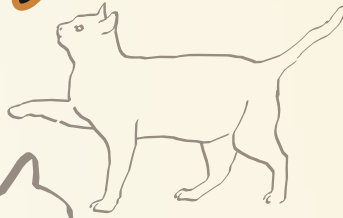
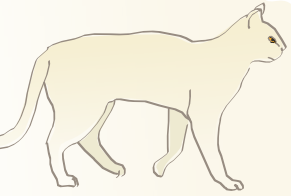

Senyora Gata

*i els seus
cadells*

BASAT EN FETS REALS

Què fa Progat Tortosa i què és una colònia de gats de carrer?

Quan un grup de gats lliures comparteix un territori, es diu que s'ha format una colònia.

La vida dels gats de carrer és molt dura, amb dificultats i perills: accidents, malalties, desnutrició, enverinaments, fred, etc.

Progat Tortosa manté les colònies "controlades", això vol dir que el voluntariat es cuida de portar al veterinari a cada gat del carrer, un on serà vacunat, esterilitzat i desparasitat abans de tornar al seu entorn natural, amb una marca en forma de V a la orella (segons acord internacional).

Els voluntaris s'ocupen també de subministrar menjar sec (pinso), que constitueix la dieta més adient per al sistema digestiu d'un gat.

Està prohibit per llei abandonar gats domèstics a les colònies. Les dificultats d'un gat acostumat a una casa per esquivar els perills de la vida al carrer son sovint insalvables, i molts no poden sobreviure.

Aquesta narració explica l'esforç i la valentia d'una gata de carrer per tirar endavant amb una cadellada, així com l'enginy de les persones voluntàries de l'associació per intentar salvar els gatets.

La Senyora Gata viu al carrer, en una zona del casc antic de Tortosa. Té ulls vius i caminar nerviós. És una gata tricolor, primeta, àgil com un cérvol i llesta com una quineu.

Cada mati, Senyora Gata i vuit amics més, em segueixen a primera hora del matí. Saben que, abans de començar a treballar, faré amb ells una petita reunió d'amics on hi haurà pinso de gat, aigua, i alguns dies fins i tot pernil dolç o llaunetes de menjar tou.

Penso que la Senyora Gata està embarassada: observo que la panxa se li va arrodonint, que camina de manera diferent; crec que ha començat a buscar un lloc per amagar als petits quan vinguin al món.

Ha començat l'estiu. La Senyora Gata va venir ahir gairebé arrossegant la panxa. Vaig pensar tot l'esforç que necessitaria per portar al món als gatets i vaig desitjar internament que tingués un bon part.

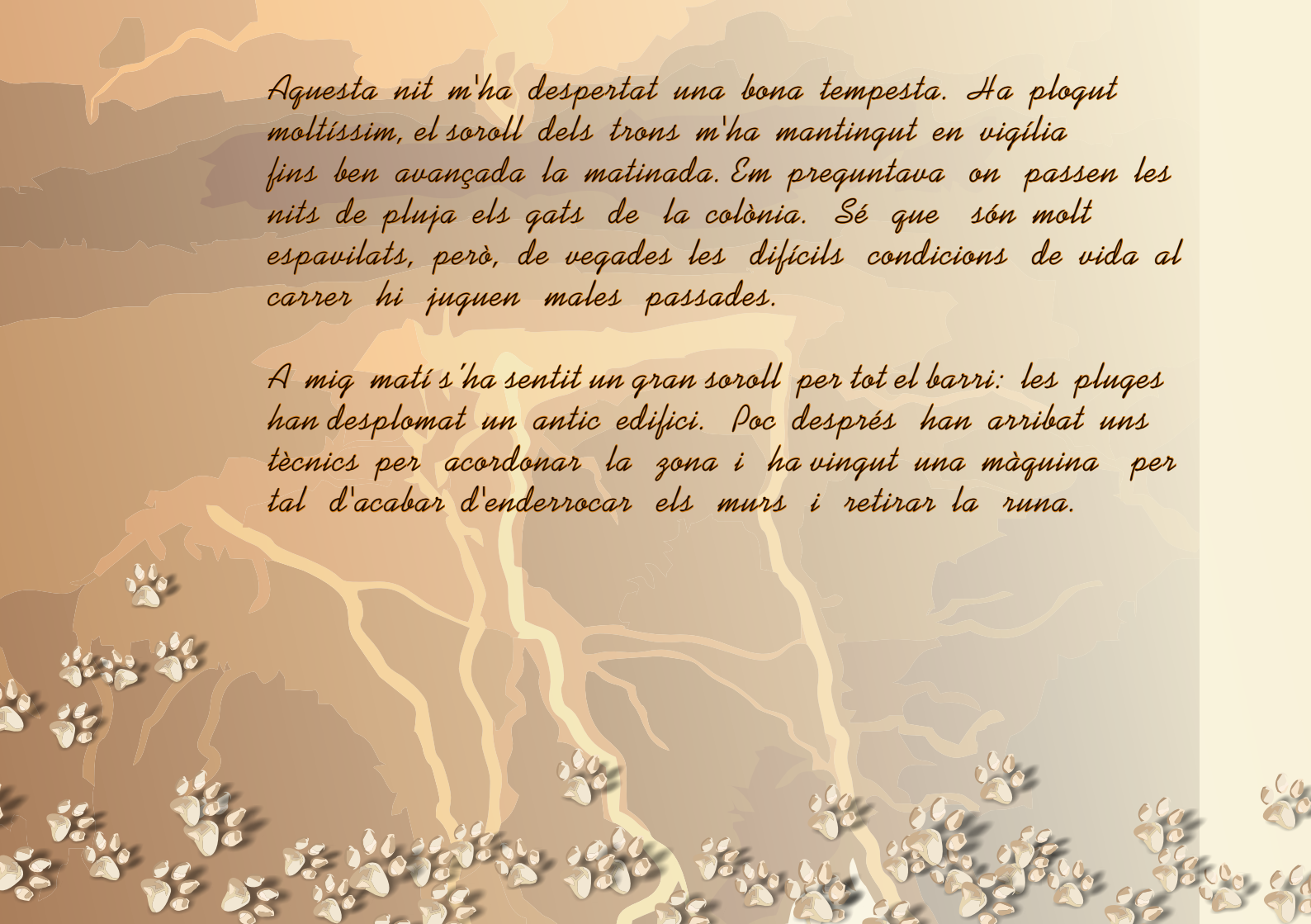
Aquest matí la Senyora Gata no ha vingut. Penso que segurament han nascut els petits, i no ha pogut deixar d'alletar-los. La resta de companys gats han vingut, com cada dia i semblaven més contents que d'ordinari, posaven la cua dreta i voltaven per terra, com si volguessin celebrar amb mi l'enllumenament.

La Senyora Gata ja torna cada matí al punt d'alimentació, puntual a la seva cita. Continua prima, tot i que l'estic reforçant les racions. De la seva panxa seca penegen ara unes mamelles rosades i grans.

La condició silenciosa, fosca i amagada de la maternitat felina és imprescindible pel benestar dels cadells. La Senyora Gata ve cada dia amb presses, arriba corrent i no es deté massa. S'ha fet tota una experta en seguretat, no tinc cap dubte. La vida d'una mare gata al carrer és molt complicada.

The background features a stylized tree with a thick, gnarled trunk and several thin, branching limbs. The tree is rendered in a light tan color against a darker tan background. Scattered across the lower half of the image are numerous white paw prints, some of which are arranged in a path-like pattern. The overall aesthetic is warm and textured.

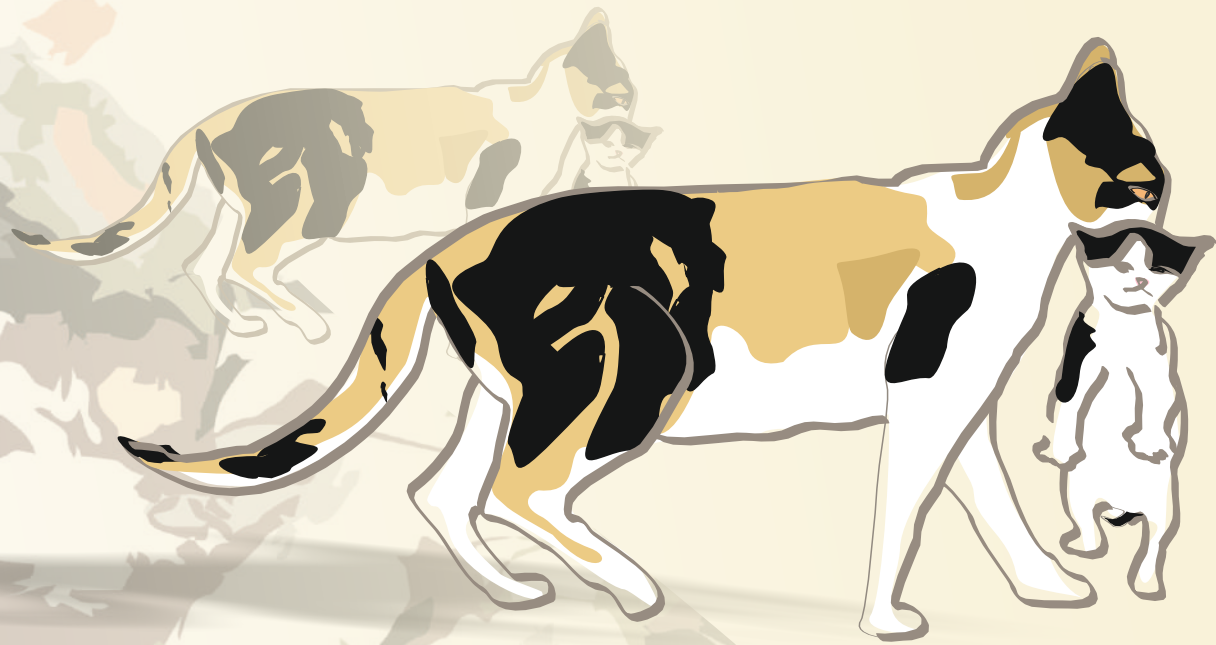
Aquesta nit m'ha despertat una bona tempesta. Ha plogut moltíssim, el soroll dels trons m'ha mantingut en vigília fins ben avançada la matinada. Em preguntava on passen les nits de pluja els gats de la colònia. Sé que són molt espavilats, però, de vegades les difícils condicions de vida al carrer hi juquen males passades.

A mig matí s'ha sentit un gran soroll per tot el barri: les pluges han desplomat un antic edifici. Poc després han arribat uns tècnics per acordonar la zona i ha vingut una màquina per tal d'acabar d'enderrocar els murs i retirar la runa.

La nostra sorpresa ha estat enorme quan tothom ha vist a la Senyora Gata voltar al costat de les sorolloses màquines i els humans desconeguts. Es veia nerviosa, intentant passar cap a un manat de ferros i trossos de paret amuntegats. Els treballadors s'han detingut un moment amb molta curiositat per saber on anava amb tant d'interès una gata per la zona més perillosa.

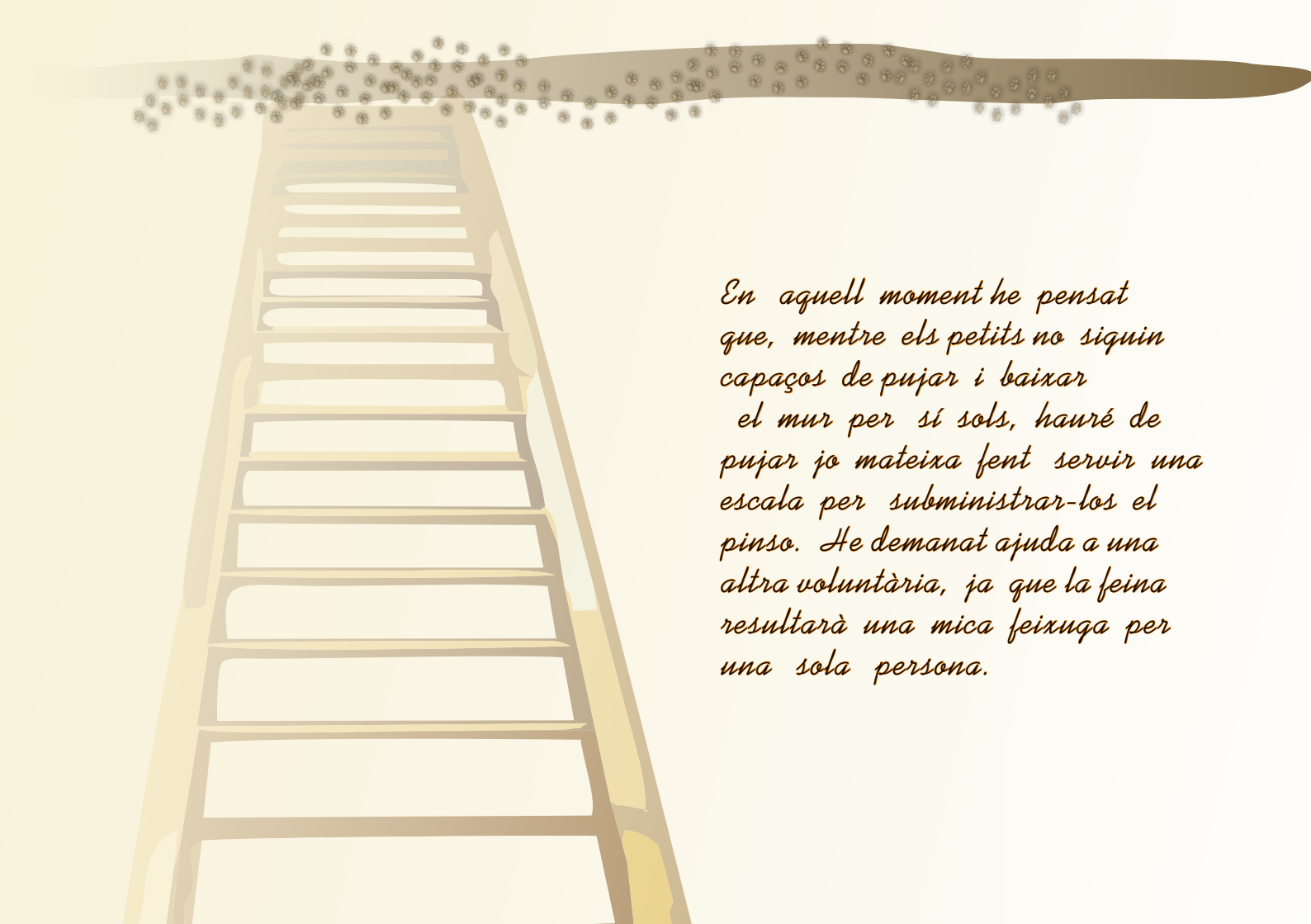

La Senyora Gata s'ha ficat per un foradet de les runes i ha sortit amb un cadell a la boca, pujant amb ell, amb gran esforç, per un mur a dos metres i mig del terra. La Senyora Gata ha necessitat molt de temps per tornar a recollir al segon cadell i al tercer i al quart... els treballadors no podien esperar tant i han continuat amb la feina de les màquines. Tots els veïns comenten la valentia de la Senyora Gata, de la que em sento tant orgullosa.

Han passat unes quantes setmanes. Els cadellots de la Senyora Gata comencen a treure els seus petits caps cada matí, des de dalt del mur on els va deixar la mare. Crec que no trigaran massa en intentar baixar per començar a tastar el pinso.

Aquesta és una època en la qual els gatets estan especialment bonics i graciosos.

En aquell moment he pensat que, mentre els petits no siguin capaços de pujar i baixar el mur per sí sols, hauré de pujar jo mateixa fent servir una escala per subministrar-los el pinso. He demanat ajuda a una altra voluntària, ja que la feina resultarà una mica feixuga per una sola persona.

Ara que els gatets necessiten menjar sòlid, la Senyora Gata intenta baixar el mur amb cada cadell a la boca. Però ara els gatets han crescut i sembla que baixar el mur amb ells és més complicat que pujar-ho.

Avui, la Senyora Gata i una de les filletes han fet l'intent però finalment han caigut mur avall i s'han donat un fort cop. La Senyora Gata s'ha quedat desorientada i la petita filla ha sortit corrent sense saber on amagar-se. Hores després, la Senyora Gata, amb moltíssim esforç, aconseguia finalment posar la filleta fora dels perills del carrer i tornar-la a dalt, amb la resta de la ventrada.

"Pinso de cadells!!! Mm mm, què apetitós!!!"

- Això és el que van pensar els nou gats adults de la colònia que van olorar el pinso de cadell el primer dia, a dalt del mur, donant-se pressa per pujar el mur, amb molta més agilitat i rapidesa que les voluntàries amb l'escala. El pinso va desaparèixer en un moment, davant els quatre petits i la pròpia Senyora Gata que miraven sense poder fer res.

Haurem de començar a idear alguna solució més eficaç.

Hem comprat una caixeta gran, de plàstic, amb tapa, li hem fet un petit forat de la mida d'un gatet. Dins de la caixa posarem els recipients de pinso de gatet, i ells, menuts, cabran pel forat per tal d'accedir al menjar...

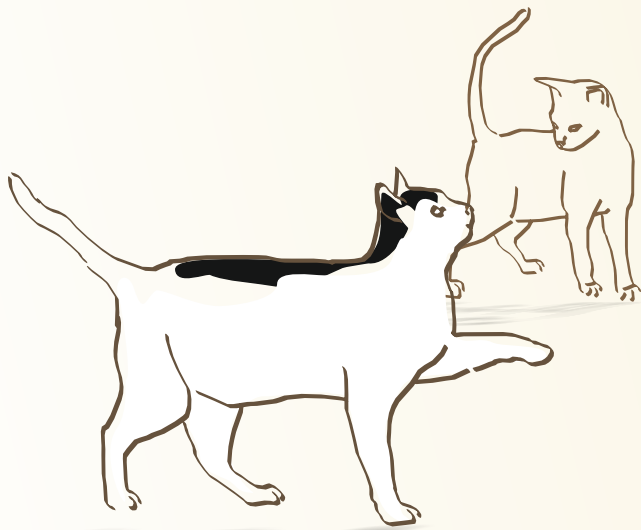
La caixa serviria també com a refugi dels cadellots en dies de pluja, i s'hauria de situar darrere del mur, en un lloc discret.

Des del primer dia vam observar l'efectivitat de l'invent. Ara només calia pujar a diari l'aliment amb l'escala.

Havia avançat la tardor, els gatets ja tenien prou tamany i habilitat per baixar des del mur al carrer i ja venien a diari a la plaça amb els adults. Vam retirar la caijeta i l'escala.

Els gatets voltaven pels carrers del barri, aviat el cos d'un d'ells va aparèixer atropellat. Restaven tres, fins que un dia, sense saber per què (mai ho he esbrinat), només van venir dos.

Restava un cadell blanc i negre, molt espavilat, que era mascle i una femella roseta. Pocs dies després vaig trobar a la petita gateta groga al terra. No es movia, encara respirava. El veterinari va diagnosticar hipotèrmia i deshidratació. No va poder sobreviure, les nits fredes de l'hivern passen factura a organismes fràgils i menuts.

Només ens quedava un cadell, un felí molt viu que caminava amb els moviments de cérvol de la mare. Com que anava "vestit" de blanc i negre i feia un trot molt graciós, vam pensar en un nom adequat per ell: Chaplin.

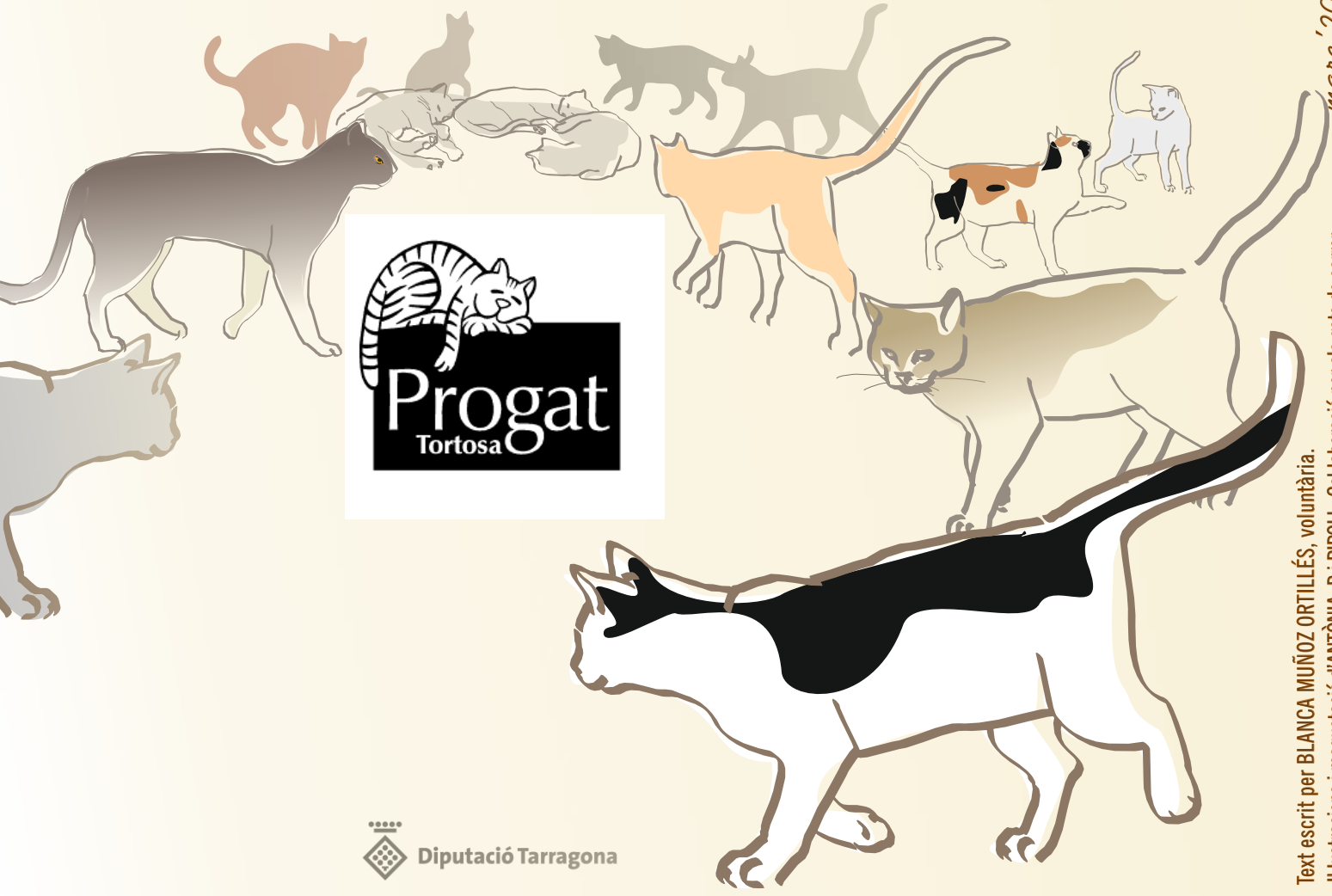

En Chaplin va créixer sa i vigorós. La seva intel·ligència li va fer ser prou llest per esquivar els perills i es va fer un bell i elegant exemplar. És capaç de recórrer fins a tres barris diferents, on s'ha guanyat el respecte de tothom.

La Senyora Gata va quedar esterilitzada i no va patir més pèrdues de cadellades. Ara és una gata gran i serena amb moltes històries per explicar.

Text escrit per BLANCA MUÑOZ ORTILLÉS, voluntària.
Il·lustracions i maquetació d'ANTÒNIA P. i RIPOLL. Col·laboració per als gats de carrer.

març 2016